

Nahkhiirte öö

Ühes Eestimaa talus elas suurkõrva suguvõsa. Selles suguvõsas elasid väga suurte kõrvadega nahkhiired. Neil olid imelikud kombes. Sügisest kevadeni magasid nad magusasti jahedas talukeldris. Soe ilm äratas suurkõrvad talveunest ja nad kolisid elama pööningule. Lisaks oli neil teinegi veidrus. Päeval panid suurkõrvad oma suured kõrvad käsitiiva alla peitu ja magasid. Öösel aga hakkasid nad aktiivselt tegutsema.

Ühel ööl, kui nahkhiirte suguvõsa valmistus jahiks, hakati rääkima võistlusest. Vanim suurkõrv tegi ettepaneku, et see, kes püüab kõige rohkem saaki, saab auhinna. Võitja võib kasutada nahkhiirte supervõimet ehk kajalokatsiooni. See aitab määrata putukate asukohta. Osaleda soovisid kõik. Isegi kuuvanused pojad, kes olid juba lennuvõimelised, tahtsid supervõime kasutamise luba saada. Nõnda kuulutaski vanim suurkõrv põnevusega: “Võistlus alaku-kolm, kaks, üks, läks!”

Algas suur sagimine. Saaki jahtides lennati läbi pikki vahemaid. Suurkõrvad kuulasid oma suurte kõrvadega. Ehk mõni heli annab märku läheduses olevast saagist? Nahkhiired olid tähelepanelikud ja tabasid palju putukaid. Väikesed nahkhiired tabasid ehmetiivalisi. Suured nahkhiired said saagiks ämblikke, mardikaid ja ööliblikaid.

Kui hommikuvalgus hakkas saabuma, lendasid nahkhiired tagasi pööningule. Vanim nahkhiir tegi võistlusest kokkuvõtte. Selgus, et vanim poeg oli püüdnud kõige rohkem nahkhiirte lemmiktoitu ehk ööliblikaid. Kõik kiitsid teda rikkaliku saagi eest. Suure töö eest sai vanim poeg loa, kasutada jahil supervõimet. Ta oli väga õnnelik.

Nahkhiirte kõhud olid täis maitsvaid putukaid ja neil tuli uni peale. Nad peitsid pea käsitiiva alla ning riputasid end magama, et järgmisel ööl taas jahilennu üle rõõmu tunda.

